

AGATHA-DÍJAS KRIMISZERZŐ!

HOLTAN, HIDEGEN

„Fordulatok,
csavarok,
feszültség!”
– *Reginald Hill*

**Grand
Selection**

LOUISE PENNY

Louise Penny

HOLTAN,
HIDEGEN

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Doug bátyámnak és családjának,
Marynek, Briannek, Roslynnak és Charlesnak,
akik megmutatták nekem, mi a bátorság.*

Namaste.

EGY

HA CC DE POITIERS TUDTA VOLNA, hogy meg fogják gyilkolni, talán mégis vett volna karácsonyi ajándékot a férjének, Richardnak. Talán még a lánya iskolai színelőadására is elment volna Miss Edward Leányneveldejébe – vagy ahogy kövér lányát szokta előszeretettel cukkolni: *hájnöveldejébe*. Ha CC de Poitiers tudta volna, hogy közeleg a vég, valószínűleg munkával és nem a montreali Ritz hotel legolcsóbb szobájában tölti az idejét. De tudomása szerint az egyetlen közelgő vég egy Saul nevű férfival volt kapcsolatban.

– Nos, mi a véleményed? Hogy tetszik? – billegette meg sápadt hasán a könyvét CC.

Saul a könyvre nézett, noha nem először látta. Az elmúlt néhány napban CC ötpercenként rángatta elő hatalmas táskájából. Üzleti tárgyalások és vacsorák alatt, a Montreal havas utcáin átszáguldó taxikban. Egyszer csak lehajolt, majd diadalittasan kiegyenesedett, és felmutatta a művét, mint egy újabb szűznemzés eredményét.

– A borítókép tetszik – mondta Saul, noha tudta, hogy ezzel megsérti. A képet ő készítette. Tisztában volt vele: a nő arra kéri, már-már könyörögve, hogy mondjon többet, neki viszont ehhez már

nem volt kedve. Azon gondolkodott, vajon mennyi ideig lehet CC de Poitiers közelében, mielőtt olyanná válna, mint ő. Nem fizikailag, természetesen. A negyvennyolc éves nő néhány évvel volt fiatalabb nála. Karcsú, vékony és izmos volt, hihetetlenül fehér fogakkal és hihetetlenül szőke hajjal. Megérinteni olyan volt, mint egy jégfalat simogatni. Volt ebben szépség és törekenység, amit vonzónak talált, de rejtett benne veszély is. Ha eltörne, ha darabokra törne, akkor őt is darabokra tépné.

De nem is a külseje volt a lényeg. Azt figyelte, hogy gyöngédekben dédelgeti a könyvét, mint őt valaha is, és azon gondolkodott, hogy a nőben csörgedező jeges víz valamilyen módon átszivárgott belé, talán szeretkezés közben, és lassan megfagyasztja. A hastájékat már nem is érezte.

Saul Petrov ötvenkét évesen kezdte észrevenni, hogy a barátai már nem annyira nagyszerűek, nem annyira okosak és nem olyan karcsúak, mint voltak. Valójában a legtöbbjük kezdte untatni. És ő is rajtakapta őket egy-két sokatmondó ásitáson. Egyre testesebbek, kopaszabbak és unalmasabbak lettek, és gyanította, hogy ő maga is. Nem is azt fájlalta, hogy a nők már ritkábban pillantottak rá, hogy a lesikló síléceit futólécekre kellett cserélnie, vagy hogy a háziorvosa elküldte az első prosztatavizsgálatára. Mindezt el tudta fogadni. Az, ami Saul Petrovot hajnali kettőkor felébresztette, és azon a hangon suttogott a fülébe, amelyen gyermekkorában arra figyelmeztette, hogy az ágya alatt oroszlánok lapulnak, az a bizonyosság volt, hogy az emberek unalmasnak találják őt. Hosszan, mélyet lélegzett az éjszakai levegőből, és megpróbálta megnyugtatni magát, hogy a vacsoratársaság a bor vagy a *magret de canard*¹ miatt ásitózott, vagy

---

¹ Kacsamellszeletek.

mert melegük volt a montreali étteremben, ugyanis nem vették le vastag téli pulóvereiket.

De az éjszakai hang még ott mormolt és figyelmeztetett a lesekedő veszélyekre. A közelgő katasztrófára. Túl hosszasan meséli a történeteket, a hallgatóság figyelme rövidül, túl sok szem mutat érdektelenséget. Az órákra vetett gyors, lapos pillantások. Mikor állhatnának fel sértés nélkül? Ahogy végigfürkészik a termet, hátha találnak izgalmasabb társaságot.

Ezért hagyta, hogy CC elcsábítsa. Elcsábította és felfalta, így az ágy alatt fekvő oroszlán ágyban fekvő oroszlán lett. Kezdte gyanítani, hogy ez az önmagától eltelt nő bekebelezte önmagát, a férjét is, még azt a szerencsétlen dagadt lányát is, és most azon van, hogy őt is elnyelje.

Már régóta kíméletlenül bánt vele, ha együtt voltak. És kezdte megvetni magát. Bár nem annyira, amennyire a nő.

– Nagyszerű ez a könyv – folytatta a nő, mintha ő ott sem lenne.
– Komolyan gondolom. Kinek ne kellene? – lengette a férfi arca előtt a könyvet. – Az emberek zabálni fogják! Olyan sok problémás ember van mindenütt!

Megfordult, és a hotelszoba ablakából átnézett a szemközti épületre, mintha ott látná az ő problémás embereit.

– Értük írtam! – Tágra nyílt, őszinte szemmel nézett vissza rá.

Vajon el is hiszi ezt? – tűnődött Saul.

Persze, elolvasta a könyvet. CC a *Légy nyugodt* címet adta neki, a néhány éve alapított cége neve után, ami egy ilyen csupa ideg nőtől komikus volt. Állandóan simogatta és tördelte nyugtalan, ideges kezeit. A válaszai pattogtak, a türelmetlensége dühbe csapott át.

A higgadt és fagyos külső ellenére senki nem használta volna CC-vel kapcsolatban a nyugodt szót.

Végigházalta az összes kiadót a könyvével, a legtekintélyesebb New York-iaktól kezdve a Publications Réjean et Maison des Cartes² cégecskéig St. Polycarpe-ban, egy „egytehenes” faluban a Montreal–Toronto-autópálya mellett.

Mindenhonnan elutasították, azonnal látták, hogy a kézirat nem más, mint a neveléses öngyógyító filozófiák lagymatag zagyaléka, félig megemésztett buddhista és hindu tanításokba csomagolva, egy rakás sületlenség egy olyan nő tollából, aki fiatalon – legalábbis a későbbi könyvön szereplő képe szerint – ismerkedett meg mindezekkel.

– Semmi istenverte megvilágosodás! – fakadt ki Saulnak montreali irodájában azon a napon, amikor egy halom visszautasító levél érkezett. Valamennyit apró darabokra tépte és leszórta a padlóra, hogy a takarító majd felsöpörhesse. – Megzavarodott ez a világ, én mondom! Az emberek kegyetlenek és érzéketlenek, csak ki akarnak szúrni egymással. Nincs szeretet, se könyörület! De ez – itt a könyvét szenvedélyesen meglengette, mint egy ősi, mitikus kalapácsot, hogy lesújtson vele a rendíthetetlen üllőre – majd megtanítja az embereket arra, hogyan találják meg a boldogságot!

A hangja mély volt, szavai meg-megbotlottak a harag súlya alatt. Elhatározta, saját maga adja ki a könyvét, és gondoskodik arról, hogy karácsonyra a boltokba kerüljön. A könyvben sok szó esett a fényről, így aztán Saul érdekesnek és ironikusnak találta, hogy éppen a téli napfordulón dobják a piacra. Az év legsötétebb napján.

– Mit is mondtál, végül ki adta ki? – Nem tudta megállni, hogy ne kérdezze meg. CC nem válaszolt.

---

² Réjean Kiadványok és Képeslapok.

– Aha, már emlékszem – folytatta. – Senkinek sem kellett! Ez rettenetes lehetett. – Egy pillanatra elhallgatott, gondolkodott, hogy megforgassa-e benne a kést. Ó, a fenébe is! Mi az, hogy!

– Milyen érzés volt? – Csak képzelte, hogy CC arca megrándult?

CC sokatmondóan hallgatott, az arca közömbös maradt. Amit ő nem szeretett, az nem is létezett. Ez a férjére és a lányára is vonatkozott, továbbá a kellemetlenségekre, a kritikákra, a nem tőle származó trágár szavakra, és minden érzelemre. Saul tudta, hogy CC a saját világában él, ahol ő tökéletes, ahol el tudja rejteni az érzéseit és a kudarcait.

Kíváncsi volt, mikor fog ez a világ felrobbanni. Remélte, hogy a közelben lesz és láthatja majd. Persze, nem túl közletről.

Az emberek kegyetlenek és érzéketlenek, mondta CC. A kegyetlen és érzéketlen. Nem is olyan régen, még mielőtt szerződést kötött CC-vel, hogy szabadúszóként a fotósa és a szeretője lesz, azt gondolta a világról, hogy gyönyörű hely. Minden reggel korán kelt, kísétált a hajnalba, amikor még új a nap, és bármi megtörténhet, és gyönyörűnek látta Montrealt. Látta, ahogy az emberek egymásra mosolyognak, amikor megkapják a cappuccinójukat a kávézóban, vagy amikor átveszik a friss virágjukat vagy a baguette-jüket. Nézte a gyerekeket, akik lehullott vadgesztenyét gyűjtöttek a conker játékhoz.³ Nézte a Fő utcán kart karba öltve sétáló idős asszonyokat.

De nem volt bolond, sem vak, hogy ne látta volna a hajléktalan férfiakat és nőket, vagy a sérült, zúzódásokkal teli arcokat, amelyek a hosszú és üres éjszakáról beszéltek, és a még hosszabb következő napról.

---

³ Brit gyermekjáték, a zsinórra fűzött gesztenyével el kell találni a másik játékos gesztenyéjét.

Ám legbelül hitt abban, hogy a világ gyönyörű hely. És a fényképei is ezt tükrözték, megragadták a fényt, a ragyogást, a reményt. És a fénnel dacoló árnyékokat.

Sajátos módon éppen ez volt az, amin megakadt CC szeme, és ez vitte rá, hogy szerződést ajánljon neki. Egy montreali divatmagazin cikke „szuper” fotósnek nevezte, és CC mindig a legjobbat akarta. Ezért is vettek ki mindig a Ritzben szobát. Egy kilátás nélküli, kényelmetlen, sivár szobát az alsóbb emeleteken, de a Ritzben. CC innen is begyűjtötte a samponokat és a levélpapírokat, csak hogy igazolja saját értékét, és így gyűjtötte be őt is. És használta őket, hogy valami homályos hatást gyakoroljon olyan emberekre, akiket nem érdekelt, mint ahogyan őt is használta. És végül mindent el is dobott. Ahogy félretolta a férjét, ahogy semmibe vette és nevetségesé tette a lányát.

A világ kegyetlen és érzéketlen hely.

Most már ő is elhitte.

Gyűlölte CC de Poitiers-t.

Felkelt az ágyból, hagyta, hadd bámulja CC a könyvét, az igazi szeretőjét. Úgy tűnt, mintha a nő hol közelebb, hol távolabb kerülne Saul látóterében. A férfi félrebillentette a fejét, arra gondolt, hogy talán megint túl sokat ivott. De nem: hol élesebben, hol homályosabban látta CC-t, mintha egy prizmán keresztül két különböző nőt figyelt volna, az egyik gyönyörű, igéző és élénk, a másik szárnalmas, festett szőke idegköteg, durva és csomós, sértő és görcsös. És veszélyes.

– Ez mi? – Lehajolt a papírkosárhoz, és kivett belőle egy portfóliót. Azonnal látta, hogy a dosszié egy művész munkáit tartalmazza. Gyönyörűen és gondosan fűzték össze, és drága Arche fotópapírra nyomtatták. Felütötte, és elállt a lélegzete.

Egy sor káprázatos, ragyogó munka, szinte szikráztak a finom papíron. Vérpezsdítő érzés volt. A világ, amelyet bemutatnak, egyszerűre volt szeretnivaló és fájdalmas. És főleg: olyan világ volt, ahol még létezik a remény és a szeretet. A művész nyilvánvalóan mindennap így látta ezt a világot, ez az a világ, amelyben él. Ahogyan valamikor ő maga is a fény és a remény világában élt.

Az alkotások egyszerűnek tűntek, de valójában nagyon összetettek voltak. Képek és színek rétegeződtek egymásra. A művésznak hosszú órákat, napokat kellett eltöltenie azzal, hogy mindegyik elérje a kívánt hatást.

Lenézett az előtte levő képre. Egy fenséges fa tört az ég felé, mintha a napot akarná elérni. A művész lefényképezte, és valahogyan elkapta a mozgás érzetét anélkül, hogy az zavaró lenne. Inkább kecses volt, megnyugtató, és mindenekfölött erőt sugárzó. Az ágak végei mintha megoldadtak vagy kibolyhosodtak volna, mintha a magabiztosságába és a sóvárgásába egy kis kétely is vegyült volna. Csodálatos kép volt.

CC már eszébe sem jutott. Felmászott a fára, szinte érezte, hogy a durva kéreg csiklandozza, mintha a nagyapja ölében ülne és az öreg borotvátlan arcát simogatná. Hogyan sikerült mindez a művésznak?

Nem tudta kisilabizálni az aláírást. Átlapozta a dossziét, lassan mosoly derült megfagyott arcára, és haladt tovább megkeményedett szíve felé.

Talán, majd egyszer, ha megszabadult CC-től, vissza tud térni a munkájához, és ilyen fényképeket készíti.

Kilégezte magából minden összegyűjtött keserűségét.

– Tehát, tetszik neked? – CC feltartotta a könyvét, és felé lengette.

❧ KETTŐ ❧

CRIE ÓVATOSAN BELEBÚJT A JELMEZÉBE, vigyázva, hogy ne szakítsa el a fehér selymet. A karácsonyi játék már elkezdődött. Hallotta az alsósok énekét, hogy „Messze, egy jászolba’ / nem sír, nem kiabál ma”, de a vége gyanúsán úgy hangzott, hogy „ki a bálna”. Egy pillanatra felvetődött benne, hogy rá céloznak. Mindenki rajta fog nevetni? De elfojtotta ezt a gondolatot, tovább öltözött, közben dúdolgatott kicsit.

– Ki csinálja ezt? – hallatszott Madame Latour, az énektanár hangja a zsúfolt, izgalommal teli helyiségben. – Ki dúdol?

A Madame madárszerű, derűs arccal kutakodott a sarokban, ahová Crie bekúszott, hogy egyedül öltözhessen át. Crie megragadta a jelmezét, és ösztönösen megpróbálta eltakarni vele majdnem meztelen, tizennégy éves testét. Ami természetesen lehetetlen volt. Túl sok volt a test és túl kevés a selyem.

– Te voltál?

Crie csak nézett, az ijedtségtől nem tudott megszólalni. Az anyja figyelmeztette erre. Figyelmeztette, hogy soha ne énekeljen közönség előtt.

De most annyira elkapta a lelkesedés, hogy kicsusszant belőle némi kis dúdolás.

A hatalmas méretű lány láttán Madame Latour a torkában érezte a reggelijét. Azok a hájhurkák, azok a rémes gödrök, a húsban eltűnő fehérnemű, az a megfagyott, merev tekintet... A fizikatanár, Monsieur Drapeau azt mesélte, hogy nála a legjobb tanuló Crie, egy másik tanár pedig azt, hogy a félév egyik témája a vitaminok és ásványi anyagok köre volt, és Crie valószínűleg megette a tankönyvet.

De most benne van a színdarabban, és talán megmutat magából valamit, bár az nem lenne kis dolog.

– Jobban tennéd, ha sietnél. Hamarosan te következzel – mondta a tanárnő, és válasza sem várva elment.

Crie öt éve volt Miss Edward leányiskolájának növendéke, de ez volt az első karácsonyi játék, amiben szerepelt. Az elmúlt években, amíg a többiek a jelmezeiket készítették, ő kifogásokat motyogott. Meg sem próbálták rábeszélni. Ehelyett őt bízták meg az előadás világosításával, mert van esze a technikai dolgokhoz, ahogy Madame Latour fogalmazott. És a dolgok nem élnek, tette hozzá gondolatban. Így Crie minden évben egyedül, a sötétben, hátulról nézte a karácsonyi színjátékot, ahogy a gyönyörű, ragyogó, tehetséges lányok eltáncolták és elénekelték a karácsonyi csoda történetét, sütkérezve a fényben, amelyet Crie biztosított.

De ebben az évben nem.

Felvette a jelmezét és megnézte magát a tükörben. Egy hatalmas hópehely nézett vissza rá. Vagyis inkább egy hótorlasz, nem hópihe, ezt be kellett ismernie, de akkor is jelmez volt, és egészen gyönyörű. A többi lánynak segített az anyukája, de Crie egyedül készítette el a sajátját. Azért, hogy meglepje a mamit, mondta magának, és megpróbált elfojtani egy másik hangot.

Ha közelebbről nézte, látta a kis vércseppeket ott, ahol kövér, idomtalan ujjai ügyetlenkedtek a tüvel, és megszurta magát. De nem adta

fel, és végül elkészült ez a jelmez. És akkor bevillant egy gondolat. A legragyogóbb ötlete élete tizennégy éve alatt.

Tudta, hogy anyja imádja a fényt. Ez az – mondogatta neki egész életében –, amire mindannyian törekszünk. Ezért hívják megvilágosodásnak. Ezért hívják az okos embereket ragyogó elmének. Ezért sikeresek a sovány emberek. Mert könnyebben átjárja őket a fény.

Annyira egyértelmű!

Crie most egy hópelyhet fog eljátszani. A létező legfehérebb, legkönnyebb hópelyhet. És fényleni, ragyogni fog. Elment az „egydolláros” boltba, és a zsebpénzén vett egy üvegcsse flittert. És még az is sikerült, hogy megtorpanás nélkül elmenjen a régi, rikító csomagolású csokoládék polca mellett. Crie már egy hónapja fogyókúrázott, és biztos, hogy ezt már az anyja is észreveszi.

Felragasztotta a flittereket, és megnézte az eredményt.

Crie, életében először, gyönyörű volt. És tudta, hogy néhány rövid perc múlva a mamája is annak látja majd.

Clara Morrow a nappali befagyott kazettás ablakán át kipillantott Three Pines falucskára. Előrehajolt, és lekapart egy kis jeget az ablakról. *Most, hogy van egy kis pénzünk*, gondolta, *kicserélhetnénk az öreg ablakokat*. Ez kétségtelenül értelmes dolog lenne, ám Clara többnyire nem igazán értelmes döntéseket hozott. Azok viszont beleillettek az életébe. És most, ahogy elnézte a havazós üveggömbbe zárt Three Pinest, tudta, hogy így, az öreg ablaküvegen képződött jégvirágokon át szereti nézni.

Forró csokoládét kortyolgatva figyelte, ahogy az előrelátóan bebugyolált falusiak sétálnak a puhán hulló hóban, üdvözlésképpen integetnek kesztyűs kezükkel, néha megállnak beszélgetni, szavaik

párabuborékokban jelennek meg, mint a képregényekben. Egyesek betértek Olivier Bisztrójába egy *café au lait*-re, mások friss kenyeret vagy valami *pâtisserie*-t vettek Sarah *Boulangerie*-jében.⁴ Myrna Új és Használt Könyvek boltja a bisztró mellett zárva volt aznap. Monsieur Béliveau a havat lapátolta a vegyesboltja előtti járdán, és odaintett Gabrinak, aki hatalmas termetével fontoskodva sietett át a közparkon a sarkon lévő panziójából. Egy idegennek ezek a falusiak névtelenek, sőt nemtelenek lennének. A québeci télben mindenki egyforma. Óriási, bepólyált alakok, lúdtollal kitömve, vagy Thinsulate ruhákba bújtatva totyogtak, még a sovány is kövérnek látszott, a kövér pedig gömbnek. Mindenki ugyanúgy nézett ki, csak a kötött sapkák különböztek. Clara látta, amint Ruth fényes zöld pomponos sapkája odabíccent Wayne sokszínű füles sapkájának, amelyet a hosszú, őszi esteiken Pat kötögetett neki. Az összes Lévesque gyerek, akik fel és alá korcsolyáztak a befagyott tavon a hokikorongjukat kergetve, a kék valamelyik árnyalatát viselte. A kis Rose reszketett a kapuban, Clara látta, hogy még a világoskék kötött sapkája is remeg. De a bátyjai imádták a kislányt, és valahányszor a kapu felé száguldottak, úgy tettek, mintha megbotlanának, és ahelyett, hogy elengedték volna a hálózogató lövést, finoman elé csúsztak, s végül mindnyájan hangos és boldog kupacban henteregtek a gólvonalon. Mintha az egyik Currier and Ives-litográfiát látná, amelyet Clara órákig nézegetett gyermekkorában, és arra vágyott, hogy beléphessen a képbe.

Three Pines fehérbe öltözött. Az utolsó néhány héten közel fél méter hó esett, és a közpark körüli régi házak mindegyike sapkát kapott a legtisztább hóból. A kéményekből füst szálldogált felfelé,

---

⁴ Cukrászsütemény; pékség (fr.).

mintha a házaknak saját hangja és lélegzete lett volna, az ajtókat és a kapukat karácsonyi koszorúkkal díszítették fel. Éjjelente az Eastern Townships csendes kis faluja csak úgy ragyogott a karácsonyi díszek fényeitől. Halk dudorászás töltötte be a települést, ahogy a felnőttek és a gyerekek készülődtek a nagy napra.

– Lehet, hogy nem indul el az autója.

Clara férje, Peter jött be a szobába. Magas és karcsú volt, úgy nézett ki, mint a *Fortune 500* sikeres üzletembereinek egyike, akár az apja. Ő azonban a festőállványhoz hajolva töltötte a napjait, göndör ősz hajába törölte olajfestékes kezét, miközben kínos lassúsággal alkotta gyötrelmesen részletdús absztrakt alkotásait. A műveit dollár-
ezrekért vették meg a nemzetközi gyűjtők, de mivel annyira lassan festett, hogy évente csak egy vagy két műve készült el, állandó szegénységben éltek. Azaz így éltek mostanáig. Clara harcos anyaméheket és olvadó fákat ábrázoló festményei még nem találtak piacot.

– Itt lesz – válaszolta Clara.

Peter hosszan nézte a feleségét, annak meleg kék szemét, az ősz tincseket valaha sötét hajában, pedig az asszony még csak a negyvenes éveinek vége felé járt. A dereka tájékán és a combján már kezdett vastagodni, újabban mondogatta is, hogy ismét járnia kellene Madeleine fitnesscsoportjába. De Peter eléggé ismerte már ahhoz, hogy arra a kérdésre, miszerint ez jó ötlet-e, ne válaszoljon.

– Biztos, hogy én nem mehetek? – kérdezte, inkább udvariasságból, mint őszinte vágyból, hogy bepréselje magát Myrna autónak nevezett halálcsapdájába és végigzötykölődjön az utat a városba.

– Persze, hogy nem! A te karácsonyi ajándékodat fogom megvenni. Mellesleg nincs is elég hely a kocsiban hármunknak meg az ajándékoknak. Montrealban kellene hagynunk téged.

Egy picike autó állt meg a nyitott kapunál, és egy hatalmas fekete nő szállt ki belőle. Clara feltehetőleg ezt élvezte a legjobban a Myrnával tett kis kiruccanásaiban: figyelni, ahogyan kiszáll a miniatűr autóból, aztán meg be. Clara meggyőződése szerint Myrna nagyobb volt, mint az autója. Nyáron lármás csődület támadt körülötte, amikor bekászálódott az autóba, és a ruhája a derekáig felcsúszott, de Myrna csak nevetett ezen. Mindez még szórakoztatóbb volt télen, amikor Myrna egy élénk rózsaszín vattakabátot viselt, amely szinte megduplázta a terjedelmét.

– Én a szigetekről származom, fiam. Nagyon érzem a hideget.

– Montreal szigetéről – pontosított Clara.

– Ez igaz – ismerte be nevetve Myrna. – De a déli végéről! Imádom a telet. Csak ilyenkor ölthetek rózsaszínű bőrt. Mit gondolsz? Elmennék?

– Minek?

– Fehérnek.

– Szeretnél?

Myrna szeme hirtelen elkomolyodott, de mosolyogva nézett a legjobb barátnőjére.

– Nem. Többé már nem. Hmm.

Látszott rajta, hogy tetszik neki a saját válasza, bár egy kicsit őt magát is meglepte.

És most ez az álfehér nő a rózsaszínű pufikabátjában, a szivárvány színeiben pompázó sálrétegeiben és narancssárga pomponos, bíborvörös kötött sapkájában súlyos léptekkel közeledett a frissen hótalanított ösvényen.

Gyorsan Montrealba értek. Autóval másfél órát sem tartott az út, még havazásban sem. Clara alig várta a karácsonyi bevásárlás

délutánját, de a kirándulás, minden montreali karácsonyi kirándulás fénypontja egy titok volt. Az ő saját gyönyörűsége.

Clara Morrow majd meghalt azért, hogy megnézhesse az Ogilvy karácsonyi kirakatait.

A Montreal belvárosában levő szentséges áruházé volt a világ legvarázslatosabb karácsonyi kirakata. November közepén a hatalmas üvegtáblák elsötétültek és átláthatatlanná váltak a rájuk ragasztott papírtól. És akkor kezdődött az igazi izgalom. Mikor leplezik le az ünnepi csodát? Clarának már gyermekkorában is izgalmasabb volt ez, mint a Mikulás-felvonulás. Amikor híre ment, hogy az Ogilvy végre levette a papírokat, Clara rohant a belvárosba, egyenesen a csodálatos kirakathoz.

És ez mindig így volt. Clara futott a kirakat felé, de ahogy látótávolságba ért, megállt. Becsukta a szemét, koncentrált, aztán előrelépett, és kinyitotta a szemét. És ott volt az *ő faluja*. A hely, ahová elmenekült, amikor a csalódások és az éledező kegyetlenség rászakadtak az érzékeny kislányra. Akár nyár volt, akár tél, csak be kellett csuknia a szemét és máris ott találta magát. A táncoló medvék, a korcsolyázó kacsák és a hídról horgászó, viktoriánus jelmezbe öltözött békák között. Éjjelente, amikor a vámpír lihegett és morgott és kaparászott a hálószobája padlója alatt, ő szorosan összezárta kék szemecskéjét, és odaképzelte magát a varázslatos kirakatba, és a faluba, amit a vámpír sohasem fog megtalálni, mert a jóság őrzi a bejáratát.

Később megtörtént a legcsodálatosabb dolog az életében. Beleszeretett Peter Morrow-ba, és lemondott arról, hogy rohammal bevegye New Yorkot, helyette beleegyezett, hogy a Peter által kedvelt kis faluba költözzenek Montrealtól délre. Városi lány lévén Clara nem ismerte ezt a vidéket, de annyira szerelmes volt Peterbe, hogy még csak nem is tévovázott.

És így történt, huszonhat évvel ezelőtt, hogy a képzőművészeti főiskolát végzett, okos és cinikus Clara kiszállt a lestrapált öreg Volkswagenjéből, és sírva fakadt.

Peter elhozta őt gyermekkorra varázslatos falujába. A faluba, amelyről felnőttként időközben megfeledkezett. Az Ogilvy karácsonyi kirakata valóban létezett, és Three Pinesnek hívták. Vettek egy kis házat a falu közparkja mellett, és varázslatosabb életet éltek, mint amilyenről Clara valaha álmodni mert.

Néhány perc múlva Clara lehúzta anorákja cipzárját a meleg autóban, és nézte a mellettük elhaladó havas tájat. Egy tragikus és egy csodálatos okból kifolyólag különleges karácsony volt az idei. Kedves barátnőjét és szomszédját, Jane Nealt alig több mint egy éve meggyilkolták, és ő minden pénzét Clarára hagyta. Tavaly karácsonykor Clara még büntudatot érzett volna, ha költ abból a pénzből. Mintha hasznot húzna Jane halálából.

Myrna a barátnőjére pillantott, az ő gondolatai is a drága Jane Nealnél jártak, és a tanácsra gondolt, amit Clarának adott Jane halála után. Myrna hozzászokott, hogy tanácsokat osztogasson. Pszichológus volt Montrealban, amíg rá nem jött, hogy a kliensei többsége nem igazán akar jobban lenni. Gyógyszert akartak és megerősítést, hogy bármi történt, az nem az ő hibájuk. Ezért Myrna otthagyta az egészet. Telepakolta kis piros autóját könyvekkel és ruhákkal, áthajtott a hídon, elhagyta Montrealt, és délre indult, az amerikai határ felé. Majd üldögél Floridában a tengerparton, és kigondol valamit.

Ám a sors és a kínzó éhség közbeszólt. Myrna alig egyórányit utazott kényelmes tempóban a festői mellékutakon, amikor hirtelen megéhezett. Egy döcögős földúton felért egy dombtetőre, ahonnan elé tárult a hegyektől és erdőktől rejtett falu. Myrnát annyira meglepte és megragadta a látvány, hogy leállította az autót, és kiszállt.

Késő tavasz volt, a nap még csak gyűjtögette az erejét. Egy régi malomtól kis patak szaladt lefelé, elhaladt egy fehér deszkafalú kápolna mellett, és tovább kanyarogva megkerülte a falut. A település nagyjából kör alakú volt, négy földút vezetett ki belőle a négy égtáj irányába. Középen terpeszkedett a közpark, amelyet régi házak vettek körbe, néhány közülük régi québeci stílusban épült, meredek bádogtetővel, keskeny manzárdablakokkal és deszkaburkolatos, tágas verandákkal. És volt legalább egy terméskőből épült ház is, amelynek köveit kétségbeesett igyekezettel ásta ki egy telepes a földjéből, versenyt futva a közelgő gyilkos télrel.

A parkban egy tavacsát látott, az egyik végén három magasra nyúló, fenséges fenyőfával.

Myrna elővette Québec térképét. Néhány perc múlva gondosan összehajtogatta, és elképedve támaszkodott a kocsijára. A falu nem szerepelt a térképen. Talált rajta évtizedek óta nem létező településeket és feltüntetett miniatűr halászfalvakat meg két házból és egy templomból álló községeket is.

De ezt nem.

Lenézett a falusiakra, akik kertészkedtek, kutyát sétáltattak vagy a tóparti padokon ülve olvastak. Ez talán olyan hely, mint Brigadoon.⁵ Talán ez is csak százévenként elevenedik meg, és csak azoknak, akiknek látniuk kell. De Myrna még habozott. Itt biztosan nincs meg az, amire vágyik. Már majdnem megfordult, hogy a térképen is szereplő Williamsburg felé induljon, de aztán úgy döntött, hogy kockáztat.

És Three Pinesban megvolt minden, amire vágyott.

---

⁵ Elvarázsolt skót falu, amelynek lakói 100 évente egyszer felébrednek évszázados szenderegésükből, de csak egy napra, hogy aztán ismét álomba merüljenek.

Volt croissant és *café au lait*. Volt steak sült krumplival és volt *New York Times*. Volt péksége, bisztrója, panziója és mindenfélét áruló kisboltja. Itt béke volt, nyugalom és jó kedély. Nagy öröm és nagy szomorúság, és arra való képesség, hogy elfogadja mindkettőt, és megelégedett legyen. Volt bajtársiasság és kedvesség.

És volt egy üres bolt, az emeletén lakással. Várt. Rá várt.

Myrna nem is ment el többé.

Egyetlen óra leforgása alatt Myrna a panaszok világából a megelégedettség világába jutott. Ennek már hat éve. Most új és használt könyvekkel, valamint jól bevált tanácsokkal látta el a barátait.

– Az isten szerelmére, szarj bele, vagy szállj le a biliről! – tanácsolta Clarának. – Jane hat hónapja halt meg. Segítettél megtalálni a gyilkosát. Nagyon jól tudod, hogy Jane-t bosszantaná, hogy neked adta minden pénzét, és te még csak nem is élvezed! Nekem kellett volna adnia! – Myrna elképedést mímelve csóválta a fejét. – Én tudnám, mihez kezdjek vele. Húznék le Jamaicába! Egy jóképű raszta pasi, egy jó könyv...

– Várjunk csak! Van egy raszta pasid, te meg egy könyvet olvasol?

– Ó, igen. Mindegyiknek megvan a célja. Például előny, ha a raszta pasi kemény, de egy könyv esetében már nem.

Clara nevetett. Egyikük sem szerette a kemény borítós könyveket. Nem a tartalmukat, a kötésüket. A kemény borítós könyvet nehéz kézben tartani, főleg az ágyban.

– Nem úgy, mint a raszta pasit! – mondta Myrna.

Myrna meggyőzte a barátnőjét, hogy törődjön bele Jane halálába, és költse a pénzt. Clara ezt tervezte a mai napra. Végre az autó hátsó ülését nehéz, színes, madzagfogantyús papírzacskók töltik majd meg, rajtuk olyan dombornyomásos nevekkkel, mint Holt Renfrew vagy Ogilvy. És nem lesz köztük egyetlen rikító sárga műanyag zacskó

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

sem a filléres boltból Dollar-rama felirattal. Bár Clara titokban kedvelte azt az üzletet.

Peter kibámult a házuk ablakán, és próbálta rávenni magát, hogy felkeljen és csináljon valami értelmeset. Hogy bemenjen a műtermébe, és dolgozzon a festményén. Hirtelen észrevette, hogy az egyik ablaküvegről lekaparták a jégvirágot. Szív alakúra. Elmosolyodott, kikukcskált a szíven, és így nézte, ahogy Three Pines éli a maga csendes életét. Aztán feljebb pillantott, a dombtetőn terpeszkedő öreg házra. A régi Hadley-ház. Minél tovább nézte, annál jobban erősödött benne a fagy, és jéggel töltötte be a szívét.